

KSČM odmítá segregaci českých seniorů

Sněmovna má na programu svého jednání potřebné zvyšování důchodů. V této souvislosti předseda KDU-ČSL Marian Jurečka prohlásil, že spolu s tím zkouší prosadit také snížení důchodů těm, kteří pracovali pro předlistopadový „komunistický“ režim. Následně se k této zavazující věci přihlásil i předseda PK Pirátů Jakub Michálek. Pozměňovací návrh počítá s tím, že by se pro výpočet důchodu nezapočítávaly roky, kdy lidé pracovali v některých funkcích, včetně volených poslanců ČNR a FS ČSSR, ale i poslanci národních výborů, či členové vlád, funkcionáři a zaměstnanci KSČ nebo ozbrojených sborů. Tento návrh se týká i bývalých funkcionářů Československé strany lidové a Československé strany socialistické, coby nedílných součástí Národní fronty. Znamená to snížit důchody lidem, kteří v Československu pracovali na různých místech ve prospěch celého státu. Bývalá ČSSR byla nezadluženým státem s rozvinutým průmyslem i zemědělstvím, byla zajištěna bezplatná zdravotní péče a vzdělání, fungovala dopravní obslužnost. Většina těchto lidí se zasloužila o to, že nedovolili rozkrást, rozprodat a zadlužit republiku na mnoho generací dopředu a chránili státní hranici. V mezinárodním společenství chránili naši suverenitu a identitu. I proto KSČM důrazně odmítá uskutečnění sjezdu sudetoněmeckého Landsmannschafu v České republice.

Navrhovatel a podporovatelé zapomněli, že na rozdíl od Slovenska, se něco podobného v naší České republice už událo. Bylo to v roce 1995, kdy byly odebrány výsluhy některým příslušníkům ČSLA a bezpečnostních sborů, což vedlo k založení hnutí AR 95 (Aktivování retroaktivitou) a k mnoha soudním sporům, ve kterých nebyl stát vždy úspěšný a diskreditoval se u Evropského soudu pro lidská práva.

Pro KSČM je nepřijatelná tato snaha o rozdělení občanů na různé kategorie a opuštění principu rovnosti, který je chráněn Ústavou naší země. Jde o snížení důchodů vybraným kategoriím občanů na principu podivné kolektivní viny, odůvodněné zvrácenou ideologií. V předvolebním boji je jejich cílem více znesvářit a rozdělit českou společnost, aby se dala lépe ovládat, třeba i ze zahraničí. Snaha je zde bez jakýchkoli skrupulí kastovat občany podle jejich politického názoru a pracovního zařazení. Revanš v cizím žoldu, bezbřehá touha po jakési odplatě některým skupinám českých občanů, je lidovcům vlastní dlouhodobě. Nově ji podporují Piráti, kteří hledají ideologické zakotvení. Jestli též budou podporovat tzv. „církevní restituce“, explicitní i faktickou podporu sudetoněmeckému Landsmannschafu či NATO, uvidíme. Odmítáme diskriminaci z historických a politických důvodů.

KSČM je připravena takto diskriminované spoluobčany bránit a chránit.

Stálo nám angažmá v Afghánistánu za to?

ÚV KSČM

Marné snahy Spojených států a jejich vazalů z NATO nastolit v Afghánistánu „Pax Americana“ po 20 letech, neslavně končí. To, co je prezentováno jako plánovaná stahování vojsk z válečné oblasti, je ve skutečnosti spíše nekoordinovaný úprk okupačních sil, a to dokonce ještě před termínem, který si pro stažení stanovily. Účel za tuto agresi je velice tragický, stovky tisíc obětí mezi afghánskými občany, 3.400 spojeneckých vojáků, včetně 14 českých. Dále nesmírné ekonomické škody, rozvrácená infrastruktura a úplná destabilizace regionu, kde je problémů víc než dost. Jediným východiskem z tohoto marasmu, je obnova vlády podle mezinárodního práva a spolupráce velmocí v rámci OSN.

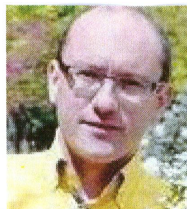
Kulhánek, Vrbětice a hrozná chyba. Čarnogurský se neudržel

- Parlamentní listy

Kritika se snesla na ministra zahraničních věcí Jakuba Kulhánka v diskusi při představení nové knihy docenta Emila Voráčka V zájmu velmocí, od bývalého předsedy vlády Slovenské republiky Jána Čarnogurského. Z patnácti jmen je „pán Černinského paláce“ tou nejhorší osobou, a to nejen za vztah a ujednání k Rusku, které popírá veškeré české historické strategické zájmy.

„Jak se v těchto zdánlivě paradoxních okolnostech projevují trvalé historické národní a historické zájmy!“ podtrhl Ján Čarnogurský. „Když budu hovořit o Čechách, ale platí to i o Slovensku, tak historický zájem je udržet svobodný stát v současných hranicích. Ale pozor, Československo vzniklo, protože bylo v první světové válce poražené Německo – a samozřejmě také Rakousko a plus, že bylo Německo poražené také v druhé světové válce.“... „Když někdo odsuzuje odsun Němců, musí si uvědomit, že to byla mezinárodní dohoda. Když Churchill vymýšlel v roce 1946 napadení Sovětského svazu, i s pozůstatky německé armády, tak proto nebyly možné velké zákroky proti Němcům. To je prostě nemyslitelné. A dnes Francie a Anglie jako velmoci prakticky neexistují. USA jsou daleko a jsou nespolehlivé z hlediska historických strategických zájmů České republiky i Slovenska. Proto píchají v úvalu jen dva státy, které mohou uplatňovat svůj strategický vliv právě v tomto prostoru, a to je Německo a Rusko,“ uvedl Čarnogurský. „Může se prosím Česká republika spoléhat na Německo? Že by Německo nějakým zásadním projevem zasahovalo v prospěch České republiky?“ zazněla od expremiéra otázka, na kterou si hned odpověděl: „Myslím, že ne. Proto si myslím, že trvalým historickým strategickým spojencem České republiky je Rusko.“

„Vrbětice a takové věci, to jsou hrůzy, malé detaily, maličkosti, jak říkal Kisinger – budoucí historici budou některé věci uvádět jako poznámku pod čarou. Proto to, co v současnosti dělá Česká republika proti Rusku, to se mi zdá vrcholně nezodpovědné a nevzdělané z hlediska chápání českých historických a strategických zájmů,“ konstatoval Čarnogurský. „Nedávno jsem napsal jeden článek pro jedno alternativní médium, které vychází na Slovensku a řeknu to i zde, že současný ministr zahraničních věcí je nejhorším ministrem zahraničních věcí v českých dějinách. Považují za povinnost to ventilovat, protože jsem z hlediska historických zájmů na jedné lodi. A to se ukázalo po první světové válce, před druhou světovou válkou, po ní též. A ukazuje se to, jak si fandíme navzájem, když jeden z nás ve fotbale nebo hokeji nehraje. Z tohoto hlediska si každý musí uvědomit strategické historické zájmy a podle toho jednat. A vystríhat se hrubých chyb, které by šly proti takovým zájmům,“ uvedl o společném směřování Čechů a Slováků bývalý slovenský premiér Ján Čarnogurský.

Kriminalizace myšlenky sociálně spravedlivé společnosti?

Je tomu již 100 let od vzniku Komunistické strany Československa (KSČ), která začala být nositelkou myšlenky, která vždy byla a dodnes je velice působivá. Za onu dobu existence komunistického hnutí v naší zemi se událo mnohé. Od vzestupů a pádů samotného hnutí, přes hrozbu vyhazování mnoha národů, až po různá tání a reformování myšlenky komunismu a socialismu. Za oněch 100 let komunistické hnutí v naší zemi vždy nějakým způsobem ovlivňovalo naši politickou scénu. Dokonce i v době druhé světové války byla KSČ jedinou politickou stranou, která se po mnichovské zradě sama nerozpustila a dokonce se ani nestala přísluškou nacistického Německa. Sama přešla do ilegality a pomáhala formovat domácí, potažmo východní odboj, který je dnes mnohými historiky (záměrně) upozadován. Za celou dobu existence našeho komunistického hnutí můžeme identifikovat několik historických etap, která můžeme nazvat následovně: Masaryk a Gottwald – postavení KSČ v první republice, zastánkyně dělnictva a chudiny, Antifašismus proti nacifikaci – komunistické hnutí a jeho podíl na osvobození naší vlasti, Komunizace – nástup nové společnosti a snaha o sociálně spravedlivou společnost, Destalinizace – vyrovnání se se Stalinem a deformací hnutí, Demokraticizace – božská šedesátá?, Normalizace – návrat k původnímu, Kriminalizace – odsouzení a zavržení minulosti, Snaha o novou budoucnost – Komunistická strana v novém tisíciletí. V tomto svém příspěvku k jednomu celému státní existenci komunistického hnutí se zaměřím na kriminalizaci hnutí po roce 1990, tedy nejnovější dobu a poukážu na to, proč nově nastoupivší garnitura v době popřevratové přistoupila k vytváření takových zákonů, které ztěžují prosazování myšlenku, která je lidstvu vlastní a je zárukou jistoty, míru, sociální spravedlivosti a humanitu.

Nedílnou součástí nového systému, ve kterém se ustavovala KSČM coby pokračovatelka a nositelka myšlenky sociálně spravedlivé společnosti, bylo co nejrychlejší zrušení paragrafu 132 trestního zákona z roku 1961, který se týkal rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví. Tento paragraf nebyl zrušen z důvodu politických změn, ale musel být z našeho právního řádu odstraněn, aby se mohla spustit divoká privatizace státního (rozuměj kolektivního) majetku, stejně tak i družstevního. Výše uvedeným paragrafem chránili stát v letech 1950 - 1990 svůj majetek a hospodářství před možným zničením, což je v ostrém kontrastu s utvářením „porevolučních“ zákonů, které umožňovaly ty největší privatizační „zločiny“ a „masové“ rozkrádání v divokých devadesátkách.

Je nutné zmínit, že představitelé systému, který se ustavoval po revoluci (přesněji po převratu) roku 1989, se snažili co nejvíce odlišovat od doby předcházející a také tomu odpovídaly jeho kroky. Ty můžeme rozdělit do dvou rovin. První rovinou je odmítnutí kolektivního vlastnictví, což mělo za následek divokou privatizaci a masové tunelování státního majetku. Byl ustanoven instrument soukromého vlastnictví, které je podle pravicových stran nedotknutelné a postaveno tak výše, než vlastnictví státní. Byť jsou obě dvě vlastnictví dle Ústavy postavena na stejnou úroveň. Druhou rovinou je vytváření různých nelegitímních zákonů, které měly a dodnes mají kriminalizovat snahy o sociálně spravedlivou společnost, a mají za cíl dobu v letech 1948–1989 označovat jako protiprávní. K tomuto účelu představitelé staronového kapitalistického systému přišli s několika zákony.

Prvním je zákon č. 198/1993 Sb. Zákon o protiprávnosti komunistického režimu a odporu proti němu. Tento zákon má za cíl kriminalizovat celé období let 1948–1989 a de facto znemožňuje plně rozvinout diskusi o vytvoření sociálně spravedlivé společnosti: socialismu a komunismu. Právě kvůli tomuto zákonu nemůže KSČM plnohodnotně vykonávat svoji politiku, protože diskuze o změně systému je a priori předem tímto zákonem kriminalizována. Zde je nutno uvést, že i navzdory existenci tohoto zákona si KSČM jako jediná parlamentní strana radikálně levicových zaměření ve střední a východní Evropě ponechala ve svém názvu termín „komunistická“ na rozdíl od jiných podobných stran, které byly pod nátlakem nebo z opatrnosti vedeny ke změně názvu.

Za druhé, existují tzv. lustrační zákony zákon č. 451/1991 Sb. Velký lustrační zákon a zákon č. 279/1992 Sb. Malý lustrační zákon. Tyto zákony můžeme vnímat jako silně diskriminační, protože po roce 1989 vylučovaly z veřejné správy mnohé lidi, kteří působili ve veřejné správě před rokem 1989 a souběžně byli ve vedoucích funkcích KSČ nebo jiných organizací státu. Jedná se o podobný případ jako s prověřkami a vyloučováním z KSČ po roce 1970, protože lustrace fungovaly podobně jako vyloučení ze společnosti. Po prověřkách začátkem normalizace se také mnozí vyloučení ocitli v zaměstnáních, které nikdy vykonávat nechtěli. Stejně tomu bylo v době „lustraci“ – mnohým schopným (často profesionálům) bylo znemožněno, aby vykonávali různé funkce ve veřejné správě. Mnozí z těchto diskriminovaných osob ale postupem času

díky svým zkušenostem a schopnostem našli úspěšně uplatnění v soukromé sféře. Kvůli lustračním zákonům stát ztratil profesionály a došlo k rozkrádání státního majetku těmi, kteří cítili, že stát je kvůli tomu oslaben. Na základě nových zákonů, které měly utvářet novou dobu, a pod manipulativním vlivem masových médií došlo k posunu velké části společnosti od levicových hodnot k hodnotám pravicovým. Také kvůli tomu má současná KSČM omezené možnosti své působnosti. Je tedy nutné rozlišovat mezi KSČ a KSČM. Existence Komunistické strany Čech a Moravy nám všem dává naději, že myšlenka na sociálně spravedlivou společnost nebude jen vzpomínkou, ale také socialistickou a komunistickou nadějí do budoucna. Myšlenka komunismu je totiž nejvyšší fází humanitu, nicméně je nutné si uvědomit, že v dnešních změněných podmínkách, kdy je určujícím hráčem globální kapitalismus, tomu všemu musí odpovídat i změna pohledu na svět. Je třeba navázat na internacionalismus a umožnit, abychom se ve jménu socialismu propojovali na národní, evropské i světové rovině. Nestačí se jen zabývat minulostí, kterou stejně již nikdo nikdy nevrátí, ale je nutné aktivně vytvářet spravedlivější budoucnost.

Jan Klán, sociolog

Dvojí metr na PRAVDU .

Ach, ti proradní, zaprodání novináři, mnohdy pravdě na hony vzdálení. Zdárně šlapají pravdě na krk, zaklekávají jí. Dokáží místně gloriifikovat zlo válečného Západu, celosvětově diktátorské choutky USA vyličít jako milosrdenství a obětavost . To je první stupeň absolutní neprofesionality. Druhý stupeň zahrnuje ty novináře, co zprávami tendenčně manipulují, co je záměrně upravují. Například naposledy zpráva internet Seznam Zprávy 29. 6. 2021. "Po 20 letech přítomnosti opustili vojáci západní aliance leteckou základnu v afghánském Bagránu, nyní se mění ve vrakoviště." Velice čtyřicet napsaný titulék zprávy.

Často lidé čtou jen titulky zpráv. Vypadá to, že Amici a spol. jsou pořádkumilovní, že než odtáhli z té cizí země, tak po sobě řádně uklidili a že Afghánci se nemohli dočkat a nyní si tam konečně dělají svoje vrakoviště. Tak to alespoň na mě působí.

Zatímco o odsunu ruských vojsk z našeho území se již přes 20 let stále dokola píše a zdůrazňuje jaký nepořádek všude u nás po sobě zanechali. Jak trapně manipulování myslí čtenářů. Dále nám ukazují redaktoři, novináři, svoji zaprodanost tím, že kritické články o Rusku a Číně, mnohdy bez důkazů, zvětčené tisknou na celou stránku, zatímco negativním zprávám o zemích Západu, USA, pak záměrně vyhrazují jen nepatrný malý prostor většinou se vejdou na formát 5 x 10 cm. Černobyl je pro novináře stále živý, nosné téma na věčné časy a nikdy jinak. Dokonce i film o Černobylu si současná propaganda natočila. Katastrofa Fukušimy a jiných jaderných elektráren na západním území je nezajímavá.

Některé nevhodné zprávy se patří v tisku raději ani neobjeví . Internet in Novinky 15. 6. 2021. " Němečtí vojáci jeli do Litvy z a s t r a š o v a t Rusy, místo toho uráželi Židy a zneužili kolegu." Či internet Seznam Zprávy 28. 4. 2021. "Ukážeme naši sílu", Británie vyšle k Číně obrovskou námořní flotilu. "Imperiální Británie už kdysi válečné decimovala Čínu dvěma agresivními, diktátorskými, Opiovými válkami a už opět Číně vyhrožuje a to proč, že vstala z toho popela britských Opiových válek a že se jí dnes daří? Kdo je tu potom válečnou hrozbou světa Čína nebo Západ, Británie, USA, neustále na východní země válečně útočí?"

Novináři jsou pátou kolonou válečného diktátorského Západu. Kdo s čím zachází, tím také schází. Internet Seznam Zprávy 7. 7. 2021. "USA New York povstl /a již dodávám, že jistě ne naposledy/ vyhlásí ve své "vlastní zemi" n o u z o v ý stav kvůli "epidemii střelení". Mají tam víc obětí zločinem než na COVID. Takové důležité zprávy se záměrně upozadují. Tak má vypadat celý svět pod USA hlavou světa? Celý svět, všechny země mají žít ve výjimečném stavu v "epidemii občanského střelení", vzájemném vyražování ???

Eva Dolejšová

Fenomén automat Koruna:

Celá Praha nad chlebičkem za osmdesát haléřů

Veronika Rodríguez, *Právo*

Jahodový koktejl, dršťková polévka či lahůdkový párek ve střívků. To všechno milovali návštěvníci legendárního bufetu, automatu Koruna na dolním rohu Václavského náměstí. Šlo o místo, kde se „na stojáka“ potkávaly desítky let všechny společenské vrstvy. Letos by slavný podnik oslavil devadesát let.

Jen málokteré místo mělo tak pestrý klientelu jako toto: nad chlebičkem se tu scházeli popeláři, akademici, studenti i úředníci. Bok po boku tu s püllitry postávali veksláci s policajty, jahodový koktejl uskrávali somráci vedle paniček v róbách.

V přízemí secesního paláce Koruna, kde dlouhá desetiletí fungoval populární automat Koruna, to zkrátka žilo. Od rána se tady tvořily dlouhé fronty.

„A není divu. Jídlo tady bylo levné a chutné. Chlebiček stál osmdesát halířů a teplý oběd jste pořídili za dvě koruny. Vůbec nejvyhlášenější byli asi komunardy, tak se říkalo místním párkům. Ty byly! Jen jste se do nich zakousli a vystříkla spousta šťávy! V Koruně jsme jich proto každý den prodali skoro metrů,“ vzpomíná na zlatá léta vývařovny někdejší zaměstnankyně Marie Mokořová (92).

Masnou pochoutku v pravém střívků si oblíbili i tehdejší pohlaváři, například prezident Antonín Zápotocký. „Někdy si ji nechal poslat do úřadu, jindy si pro ni přišel osobně. Sama jsem ho dvakrát obsluhovala,“ říká pamětnice, která do automatu Koruna nastoupila v polovině padesátých let ve svých šestadvaceti a pracovala tady až do jeho uzavření pár let po revoluci. U občerstvení se většinou stálo. Stoly zabíraly jen velmi malou část lokálu. Lidé tu ale zbožňovali i dršťkovou polévku, bramboráky nebo pečené kachny. Na dračku šly i vepřenky. „Těsto na ně dělali kuchaři přímo v Koruně nahoře. Pak ho předali prodavače v přízemí a ta v něm potom pekla maso rovnou před zraky zákazníků,“ loví v paměti Marie Mokořová další detaily a dodává: „Dělala to tehdy jedna vyloučená baletka z karlínského divadla, byla moc milá.“

Další kolegyně zase míchaly saláty, balily topinky nebo připravovaly slavný jahodový koktejl, oblíbený hlavně u dětí a mládeže.

Celkem se u pultů protočilo kolem čtyřiceti zaměstnankyň denně; jedna směna nastoupila v šest hodin ráno a další ji vystřídala odpoledne. Bufet pak fungoval až do pozdních večerních hodin, zavíralo se v jedenáct. Dveře se přitom od začátku do konce netrhly. Jídelnou každý den prošlo kolem deseti tisíc lidí.

Ostatně na kalup v Koruně vzpomínají i filmaři. Pokaždé, když chtěli v legendárním podniku cokoliv natočit, museli to stihnout během několika nočních hodin. Přesně tak vznikaly i sekvence ze známé komedie Oldřicha Lipského Jáchyme, hod' ho do stroje. Filmaři navíc museli nechat bufet v naprosto stejném stavu, v jakém jim ho předtím zaměstnanci předali.

Výdělky Koruny tak byly enormní. To potvrzuje i paní Mokořová: „Každý den se do banky nosilo sto tisíc korun. Víte, co to tenkrát bylo za peníze, když jeden chlebiček stál osmdesát nebo devadesát halířů? A zadarmo se najedla i celá řada somráků: stačilo jen složit přibory a mírně odsunout talíř a po nedojedených zbytcích už sahaly další ruce. Nikdo se prý ale nezlobil, někteří zákazníci dokonce nechávali „dojídačům“ i trochu piva na zapítí.“

V době svého vzniku, tedy za první republiky, přitom nebyl automat Koruna vůbec levnou záležitostí. Naopak. Šlo o šik podnik, ve své době revoluční. *Automat Koruna měl být symbolem dynamické moderní společnosti, ve které se moc neotálí.*

„Se svým samoobslužným provozem, kdy jste vhodili do dírků korunu a z vitríny vám vyjel obložený chlebiček, byl skutečnou evropskou raritou. Podobné automaty tehdy fungovaly jenom v Německu nebo v Rakousku,“ říká historik Martin Franc z Masarykovy ústavu a archivu Akademie věd ČR, který se zabývá hlavně dějinami stravování a životního stylu. S tím souvisely i ceny. Podle Franc byly spíš střední až vyšší, chudina do Koruny ve třicátých letech nechodila. „I v prvorepublikovém automatu přitom platilo, že sem lidé míří jen za občerstvením. Nemělo se tady vysedávat, s tím se nepočítalo. Zdůrazňovalo se spíš tempo a rychlost, každý host měl jenom něco zhltnout a jít,“ popisuje Franc. „Automat Koruna měl být zkrátka symbolem dynamické moderní společnosti, ve které se moc neotálí.“ Nabídka jídel byla proto za 1. republiky velmi podobná jako později za socialismu, k dostání byly hlavně párky a chlebičky.

Ránu tradičním automatům zasadila až devadesátá léta minulého století. „I když je pravda, že jistou krizi procházely už předtím,“ říká historik. Do provozu se totiž moc neinvestovalo, což bylo vidět. Po revoluci se Češi nadchli pro nabývané fastfoodové řetězce, které byly lákavou novinkou. Byť měly mnohem chudší nabídku jídel, automaty v konkurenci převládaly. Mediální úsek ÚV KSČM Zdroj: Novinky.cz

CESTUJME - TUNIS

Tunis je pro příjemný reekakční pobyt velice příhodný. Teplé moře a nekonečné písčné pláže, potápění - vše k dispozici od jara do října. Občas prudce zaprší, což svědčí olivovníkům, ovoci i zemědělským plodinám. Ropa a plyn pomáhají ekonomice země. Republikou se Tunis stal v roce 1956, prezident Bourghiba vyhlásil reformu pod heslem „vzdělání, zdraví a bydlení.“ Lékař a učitel jsou vážená povolání, s byty je to horší, protože se od té doby počet obyvatel zdvojnásobil. Školní docházka je povinná na bázi arabština-francouzština, vysoké školy jsou bezplatné. Islám je rozumný. Neviděli jsme jediný zahalený obličej, nikdo se neklaněl směrem k Meccce. Šňatky jsou civilní, mnohoženství přísně zakázáno. V roce 1987 provedl Ben Ali „jasminovou revoluci“, prohlásil se doživotním prezidentem pod vojenskou záštitou. Lidu se ale neukazoval, potřeby byly ale v každém obchodě, na všech veřejných místech. „Arabské jaro“ zde proběhlo mírněji než jinde. Ali musel uprchnout, náboženský fundamentalismus i zde posílil. Zdá se ale, že současný prezident Said má vše pod kontrolou. Tunisané jsou obchodníci, vnutí vám i to, co vůbec nechcete. Tunisané jsou většinou hezcí štíhlí lidé, muži i ženy. Nejvyhledávanějšími destinacemi od severu jsou TABARKA u hranic s Alžírem, SOUSA, MONASTIR, úrodný ostrov DŽERBA, spojený římskou hrází s pevninou. Z vnitrozemí město KAIROUAN s velkou mešitou a bazarem, nebo národní park BOU HEDMA - zde volně žije skoro 500 druhů zvířat. Oblíbené jsou výlety do pouště na velbloudech či terénních autech. Zaměřím se na oblast kolem hlavního města, které je shodně s názvem země -

TUNIS. Na vybíhající kose leží známé a velmi dobře vybavené letovisko GAMARTH. Nejbližším městem je LA MARSALA, dříve středisko křesťanských koptů, nyní módní místo bohatých tunisanů. Udržovaný hřbitov francouzských obětí 2. světové války. Jsme vlastně na předměstí Tunisu, které spojuje s centrem vláček, zvaný TGM. Odtud jen kousek je SIDI BOU SAID. Kouzelné bílé a modré

městečko, z každého zákoutí jiný a hezcí pohled. Květiny, butiky. Stoupáme na nejvyšší bod, odtud sledoval filmový Peyrak příjezd krásné Angeliky. My sledujeme pohledem to málo, co zbylo z fénického Karthaga. Viditelné jsou oba přístavy- válečný i obchodní, nyní zázemí pro luxusní jachty. Na pahorku Byzra velkolepá katedrála sv. Ludvíka, poděkování za návrat z křížácké výpravy ve století třináctém. Vedle jednoho z prezidentských paláců. (No Photo!), Antonellovy lázně, druhé největší v Říši Římské. To dosvědčuje velká maketa. Nosné sloupy budov s kopulemi prý byly použity na stavbu mešity v Kairouanu, dnes už se procházíme jen zbytky základů a podzemím. Vratme se zpět. Mořeplavci Féniciáné Karthago založili roku 814 před n.l. Legenda praví, že vypuzená bájna královna Dido požádala berberského vládce podle zvykového práva o místo pobytu velké jako je volská kůže. Jenže chytrá žena tu kůži rozstříhala na provazy a z nich ochrančila budoucí Karthago. Řím jim říkal Punové. Moc mu konkurovali, jednou dokonce pod Hanibalem ohrozili i samé město. Konečně ve třetí punské válce roku 146 před Kristem zemi vyvrátili, rozmetali domy a vše posypali solí, takže se oblast jako provincie Říma Africa vzpamatovala až po sto letech. Památek tedy moc nezbylo. Především Tophet - obětní místo, kde byly nalezeny pozůstatky asi 50.000 dětí, obětovaných bohu Baalovi a bohyni Tanat. Pozůstatky vodovodu, archeologický park, základy domů, plošina, kde stávalo forum a také muzeum se spoustou fragmentů. Po Římanech přišli Vandalové, Byzantinci a konečně Arabové. Roku 1881 připadl Tunis pod protektorát Francie.

Vláckem se přesuneme kolem slaného jezera Lac Tunis přes přímořské LA GOULETTE do centra TUNISU. Hlavní třídou je samozřejmě avenida Bourghiba,

prohlédneme si moderní vládní budovy, (zdámi, na chodník smí jen samopalníci). I naše velvyslanectví, parky i velké obchodní domy. Na kopci Kasba samozřejmě krásná mešita. K MEDINĚ, středověkému městu, vede avenue de France. Vstoupíme branou Bad Bhar na Place de Victorie. Procházíme podle plánu, co nám síly stačí, a je na co se dívat. Kilometry krámků, dílen, mřhavých bufiček pro dva lidi, tržiče s potravinami, tepané zboží, výšivky, sklo, textil, opasky, koření neznámé vůně a barvy. Prostě středověké arabské město se vším všudy. Samozřejmě mešity. Hlavní se jmenuje Olivová se školou koránu. Cestou zpět na nádraží míjíme houfy čističů bot, prodavačů preclíků a bůhví čeho, vnímáme přecházení na červenou. Končí i pobyt v Tunisu. Zpáteční

letecká cesta nám za překrásného počasí představila shora Toskánsko, Apeniny, zátočiny Pádu, Veronu, Lago di Garda, Dolomity, Taury a také Prahu v celé kráse. Doma je doma.

Pavel Hruban

ZPRAVODAJ OV KSČM Kladno: Adresa redakce: ul. Milady Horákové 497, Kladno 2, tel. 312 687 909, 312 687 656, 734 430 256, E-mail: kscm.kl@tiscali.cz, WEB: http://kladno.kscm.cz, MČ 47 437